θάνω !... Θὰ πεθάνω ἀμέσως, θὰ πεθάνω ἀπελπισμένος, θὰ πεθάνω ψιθυρίζοντας,φωνάζοντας γιὰ τελευταία φορά, τὸ γλυκό σου ὄνομα : — Ἰωάννα ! Ἰωάννα, πολυαγαπημένη μου !...»

Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸν λησμονήσῃ, πῶς θάπαυε νὰ τὸν ἀγαπᾷ τὸν νέο αὐτὸ ποὺ τόσο τὴν ἐλάτρευε, ποὺ ζοῦσε γι' αὐτὴ καὶ ποὺ τόσο ἐπίσης τὸν ἀγαποῦσε ;

Δὲν θάταν ἔγκλημα ἂν τὸν σκότωνε μὲ τὴν ἀδιαφορία της καὶ τὴν ψυχρότητά της ; Ἤξερε καλὰ ὅτι τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔγραφεν Ἐκεῖνος ἦσαν ἀπολύτως ἀληθινά, βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά του. Ζοῦσε γι' αὐτή, ζοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη της. Κι' ὅταν θὰ μάθαινε πὼς παντρεύτηκε ἕναν ἄλλο, θὰ πέθαινε ἀμέσως, ἡ σκληρὴ εἴδησις θὰ τὸν κερευνοβολοῦσε, θὰ τὸν σκότωνε ;

Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ γλυκάνῃ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του; Ἤξερε καλὰ πὼς ὁ ἀγαπημένος της δὲν θὰ ζοῦσε πολὺ ἀκόμα. Ἡ φρικτὴ ἀρρώστεια του τὸν ἔλυωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Τῆς τέγραφε κι' ὁ ἴδιος στὰ γεμᾶτα ἔρωτα κι' ἀπελπισία, αἴσθημα καὶ πόνο καὶ σπαραγμὸ γράμματά του :

«Πεθαίνω μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὥρα μὲ τὴν ὥρα !... Ἀλλοίμονο !... Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω. Θέλω νὰ ζήσω κι' ὅμως πολὺ γρήγορα θὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό. Θὰ φύγω γιὰ πάντα ! Γι' αὐτὸ σὲ ἱκετεύω, σὲ παρακαλῶ γονατιστὸς μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι τὴ γλυκειὰ καὶ παρήγορη ἀγάπη σου τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες τῆς πονεμένης μου ζωῆς. Ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα, ἂν δὲν ἤξερα πὼς μ' ἀγαπᾶς θὰ εἶχα δώσει ἕνα τέλος στὸ μαρτύριό μου. Μὰ ἀγαπιόμαστε κι' αὐτὸ μοῦ κάνει ὑποφερτὸ τὸ βάσανο τῆς ἀρρώστειας μου...

»Ὅταν ξυπνῶ τὸ πρωΐ κλείνω τὰ μάτια, σοῦ στέλνω ἕνα φιλὶ καὶ σοῦ ψιθυρίζω τὴν πρώτη καλημέρα. Ἀνοίγω ὕστερα τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου καὶ παρηγορι̇έμαι μ' ὅ,τι ἔχω δικό σου. Μιὰ μπουκλίτσα ἀπ' τὰ μαλλιά σου, ποὺ τόσο γλυκὰ μοσχοβολάει ἀκόμα, μιὰ κορδελλίτσα, ἕνα κουμπί, ἕνα ἀνθάκι, ὅλα αὐτὰ μοῦ θυμίζουν ἐσένα καὶ τοὺς μιλῶ γλυκὰ καὶ τὰ γεμίζω φιλιὰ καὶ παρηγορι̇έμαι...

»Μὰ πάντα βαραίνει ἡ καρδιά μου ὅταν γέρνῃ ὁ ἥλιος στὴ δύση του καὶ πλησιάζει τὸ βράδυ...Τοτε τρέχω στὸ δάσος, κάθουμαι στὸ μέρος ποὺ πρωτανταμώσαμε καὶ κλαίω, κλαίω ὥρα πολλή...

»Ἰωάννα, πολυαγαπημένη μου, ὁ Θεὸς νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη. Χάρισες τὴν πιὸ γλυκειὰ παρηγοριὰ σ' ἕναν ἐτοιμοθάνατο. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν κρύα γῆ, τὰ παγωμένα χείλη μου θὰ σ' εὐλογοῦν...

»Εἶσαι τόσο μακρυὰ, ἀγάπη μου, κι' ὅμως νομίζω πὼς δὲν ἔχεις λείψει στιγμὴ ἀπὸ κοντά μου. Ὀνειροπολῶ τὶς στιγμὲς ποὺ περάσαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ σ' αἰσθάνομαι κοντά μου, πλάϊ μου... Νομίζω πὼς ὅ' ἀκούσω τὴ φωνή σου νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ λόγια αἰωνίας ἀγάπης. Καμμιὰ νύχτα δὲν ἔλλειψες ἀπ' τὰ ὄνειρά μου. Κι' ὅταν ἀκόμα μὲ καίει καὶ μὲ φλογίζει ὁ πυρετὸς, νομίζω πὼς παραστέκεις σὰν φύλακας ἄγγελος, πλάϊ στὸ κρεββάτι μου. Μιλῶ μαζύ σου, σοῦ λέω λόγια ἀγάπης. Ὁ γιατρὸς τὸ λέει αὐτὸ παραλήρημα, γιατὶ δὲν ξέρει πὼς ὅλη μου ἡ ζωή, ὅλη μου ἡ χαρὰ εἶσαι σύ... σὺ Ἰωάννα !...

»Ἡ ψυχή μου θὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη μου,ἀγαπημένη μου, τὸ σῶμα μου θὰ παγώσῃ, θὰ θολώσουν τὰ μάτια μου,τὴν στερνὴ ἐκείνη ὥρα, κι' ὅμως ἡ καρδιά μου θὰ μείνῃ ζεστὴ μέσα στὸ νεκρὸ στῆθος μου καὶ θὰ χτυπᾷ ἀκόμα γιὰ σένα...γιὰ σένα !...»

Διαβάζοντας τὰ γράμματα αὐτὰ ἡ Ἰωάννα, τὰ γεμᾶτα ἀγάπη καὶ σπαραγμό, ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί, πνίγοταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς...

Γιατὶ νὰ εἶνε καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε ; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἔτσι ἀπ' τοὺς κοιμῶνες νέους τοῦ Παρισιοῦ ;

Δὲν τὸν ἤξερα βέβαια τὸν κ. Μωρσσάν. Ἀλλὰ τί τὴν ἐνδιέφερε ; Πρὸς τὸ παρὸν ἕνα πρᾶγμα τὴν ἀπασχολοῦσε. Ἡ ἀγάπη της. Ἡ πρώτη της ἀγάπη, ποὺ τόσο θλιβερὰ θὰ τελείωνε !...

. . . . . .

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας κλεισμένη στὸ γραφεῖο της ἔγραφε μιὰ ἐπιστολὴ στὴν πιὸ ἀφοσιωμένη της φίλη, στὸ χωριὸ ποῦμειναν τὸ καλοκαίρι. Τῆς ἀπεκάλυπτε τὸ αἴσθημα τῆς Ἰωάννας καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὴν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀκόμη στὸ χωριό.

Ἀπ' τὴν κατάστασί του ἢ μᾶλλον ἀπ' τὸ θάνατό του ἐκρέμοταν ἡ εὐτυχία τῆς κόρης της. Καὶ ἡ μαρκησία ἔκλεισε τὸ γράμμα, ἐκάλεσε τὸν θυρωρὸ καὶ τοῦ σύστησε νὰ τὸ ρίξῃ ἀμέσως στὸ ταχυδρομεῖο.

Μὲ πόση ἀγωνία θὰ περίμενε τὴν ἀπάντησι !...

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ μέρος ποὺ πρωτανταμώσαμε...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΎΝΤΩ

Τὰ προγνωστικὰ τῶν ἱπποδρομιῶν. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς φίλης. Τὰ λουτρὰ τοῦ θιασάρχου. Τὰ δανεικὰ τοῦ νέου ποὺ ἔχασε τὴ θέση του. Ἡ νύχτες τῆς κυρίας καὶ τὸ φῶς τοῦ νεογεννήτου. Ὁ νεαρὸς βλαστὸς τοῦ μοντέρνου ἀνδρογύνου. Τὰ πολυσύχναστα κέντρα.

Πρὶν ἀκόμη ἀποκτήσει δόξα καὶ πλούτη ὁ Φεϋντώ, ἀναγκάσθηκε κάποτε νὰ ἐργασθῇ ὡς συντάκτης σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἱπποδρομιῶν.

Δὲν ὑπῆρξαν ὅμως πολλὰ τὰ ψωμιά του καὶ στὴν θέσι του αὐτή, γιατὶ ἕνα βράδυ, ἀφηρημένος, ἐδημοσίευσε τὴν ἑξῆς «Δήλωση» κάτω ἀπὸ τὸ ἄρθρο του :

«Ἐλλείψει χώρου, ἀναβάλλομεν δι' αὔριον τὰ προγνωστικά μας ἐπὶ τῶν σημερινῶν ἱπποδρομιῶν» !...

* **

Ἕνας νεαρὸς κομψευόμενος συγγραφεύς, ποὺ ἤθελεν νὰ παρουσιάζῃ τὸν ἑαυτό του ὡς τρομερὸ κατακτητή, ἔλεγεν κάποτε ὑπερηφανευόμενος σὲ μιὰ κυρία :

— Ξέρετε, κυρία μου, ἄλλοξα πάλι φιλενάδα...

Ὁ Φεϋντώ, ὁ ὁποῖος τὸν ἄκουσε, τοῦ εἶπε τότε χαμογελῶντας εἰρωνικά :

— Ὄχι δά, ἀγαπητὲ μου... Θέλετε, μᾶλλον, νὰ πῆτε ὅτι... σᾶς *ἄλλαξε* ἡ παλιὰ φιλενάδα σας ἕως ὅτου σᾶς *ἀλλάξῃ* καὶ ἡ καινούργια !...

***

Ὁ Φεϋντώ, συναντήσας κάποτε ἕναν φίλο του, διευθυντὴ θιάσου ἐπιθεωρήσεως, ποὺ ἐφημίζετο γιὰ τὴν μεγάλη του ἀκαθαρσία, τοῦ εἶπε :

— Μαθαίνω, ἀγαπητέ μου, πὼς ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἀποτυχίες, ἀνέβασες τέλος πάντων ἕνα ἔργο ποὺ ἀρέσει στὸ κοινὸν καὶ σημειώνεις καθημερινῶς ἄγριες πιέννες. Τὰ συγχαρητήριά μου !... Τώρα ποὺ διόρθωσες τὰ οἰκονομικά σου, θὰ μπορέσῃς τοὐλάχιστον νὰ περιποιηθῇς λίγο τὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ πᾷς νὰ κάνῃς κανένα λουτρό !...

Ὁ θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας ἀπήντησε πειραγμένος :

— Ἐγώ !... Κι' ὅμως, φίλε μου, μάθε ὅτι κάνω μπάνιο κάθε μέρα !...

— Πιθανόν, ἀπήντησε ὁ Φεϋντώ.Γιατὶ ὅμως τότε, καθιμένε, δέν... ἀλλάζεις τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σου ; !...

***

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Φεϋντὼ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα καφενεῖο, εἶδε νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτὸν ἕνας κύριος μὲ μπαλωμένη ρενδιγκότα, γνωστὸς στοὺς μποέμικους κύκλους γιὰ τά... «δανεικά κι' ἀγύριστά» του.

Ὁ ἔνοχλητικὸς αὐτὸς τύπος, μόλις ἐπλησίασε τὸν Φεϋντώ, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ τόνα χέρι, ἐνῶ τοῦ ἔτεινε συγχρόνως τὸ ἄλλο ἕτοιμος νὰ ζητήσῃ τὰ συνειθισμένα δανεικά :

— Ὤ, ἂν ξεύρατε ! τοῦ εἶπε κλαυθμηρίζοντας. Εἶχα βρεῖ μιὰ θαυμασία θέση, καὶ χωρὶς κανένα λόγο τὴν ἔχασα !...

— Λυποῦμαι πολὺ φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Φεϋντὼ διακόπτοντάς τον, δυστυχῶς ὅμως δὲν τὴν βρῆκα ἐγὼ τὴ θέση σου !...

Καὶ ταχύνοντας τὸ βῆμα ἔφυγε ἀφίνοντας κόκκολο τὸν ἀδιάκριτο.

***

Ἐπληροφόρησαν κάποτε τὸν Φεϋντὼ ὅτι μιὰ γνωστὴ πορισινὴ κυρία τοῦ ἡμικόσμου βρισκόταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι :

— Ὡς τώρα, ἀπήντησεν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας τοῦ Μαξίμ», δὲν χάριζε στοὺς ἀνθρώπους παρὰ τὶς νύχτες τῆς. Ἰδοὺ ὅμως τώρα τέλος πάντων, ποὺ θὰ δώσῃ καὶ τὸ φῶς σὲ κάποιον !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς ὅταν κατακρίνουν τὴ φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν. Ἂν ἡ γυναῖκες ἔπαυαν νὰ εἶνε φιλάρεσκες, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ τὶς ἱκέτευαν νὰ ξαναγίνουνε. Τόσο ἀνούσιος θὰ τοὺς φαινόταν ὁ ἔρως, χωρὶς τὴ φιλαρέσκεια τῆς γυναικός.

***

Ἡ γυναῖκες ὁμοιάζουνε μὲ τὰ ἱσπανικὰ σπίτια, ποὺ ἔχουνε πολλὲς πόρτες, ἀλλὰ λίγα παράθυρα. Πολὺ εὐκολώτερο εἶνε νὰ μπῇ κανεὶς στὴν καρδιά τους, ἀπὸ τὸ νὰ ἰδῇ τί γίνεται μέσα σ' αὐτή...